

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7953/2021
23.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ана Ђорић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 388/21 од 21.07.2021. године, у седници одржаној 23.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 388/21 од 21.07.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 388/21 од 21.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу Прр 38/21 од 20.05.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да јој исплати на име новчаног обештећења за неимовинску штету која јој је изазвана повредом права на суђење у разумном року, износ од 500 евра са законском затезном каматом почев од 20.05.2021. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, у преосталом делу преко досуђеног износа од 500 евра, до траженог износа од 3.000 евра, а за износ од још 2.500 евра са траженом каматом, тужбени захтев је одбијен. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име трошкова поступка исплати износ од 18.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр 388/21 од 21.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Обреновцу Прр 38/21 од 20.05.2021. године у ставовима другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију из свих законом прописаних разлога, са предлогом да

се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене одлуке која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом другим истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље за новчано обештећење неимовинске штете због повреде права на суђење у разумном року. О овом праву тужиље и о висини тражене накнаде судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, при том имајући у виду да се висина накнаде одређује у односу на правно или физичко лице коме је повређено ово право зависи од околности сваког конкретног случаја. Указивање у ревизији на другачије одлуке Вишег суда у Зрењанину не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер одлука о основаности захтева у овој врсти спорова, као и одлука о висини нематеријалне штете зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 03.03.2021. године. Вредност предмета спора означена у тужби је 3.000 евра.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/15), прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1.) и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о поступку по тужби за новчано обештећење у коме ревизија није дозвољена у смислу одредбе члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, те да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се ради о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, то је сходно члану 479. став 6. ЗПП Врховни касациони суд нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић